

Péter Márta

a legmélyebb

*lázás vagyok
nem ellenkezem
elpusztulunk édesem
lehámlunk egymásról
rólunk a világ
csupasz leszel és az
leszek és csupaszságunk is
levetnénk az
örök sebekkel, de
isten
nem aarja
ha tudnám, mi az, hogy
ülök és egyre
befelé nézek, a legmélyebb pontra
abba akaszkodva
ha tudnám, akkor
isten mondaná meg
mit akart
bennünk*

a másik part

(Gy. B.-nek)

*két nyár múlt
hogyan
a ligetnél
találkoztunk (először-
utoljára)
beszélni barátodról
róla*

szerelmes barátodról, aki téged és engem
elhagyott már akkor
itt hagyott bennünket (is)
ültünk a kopott fűvön
ledobott pulóveren
őszelón
(ahogy a temetés)
ültünk össze és begubózva, a
közelségben érintve
őt
érintve hiányát
csak a hiányt érinthetve
.....
törtekben
beszéltünk, a
szánkba ragadt ízt
forgattuk
a
nyálát
én nyálát
édes volt így is,
minden-után
üveg
habos
áttetsző állag
(szájban elmozdult) metafizika
forgattuk
nyeltük
magunkba
a fű is kopott volt
a nemlétezés
emléke, helye, ennyi
meg tán az,
hogyan a szó
mássá fordul, ha
túlpártot
érint
ha
érint túlit
(ahogy tied)
ültünk ott
mintha lennél
közel magunkhoz
veled a pulóveren
összehúzódva

nélküled
hárman
aztán a damjanichon
(valahol uszoda volt ez és
múzeum)
a ligetre merőlegesen haladtunk
egy házra mondtál
valamit
nem tudom
haladtunk el
te fogorvoshoz
nekem mindegy volt
az út
se eleje, se
csak a
járás egynemű ritmusa
ebben voltam
(ha igen)
a házak közt
tán szóltunk
mintha magunkban
vagy nem
aztán átmentél a túloldalra
a másik partra
átértél
akkor vettem észre a
pulóvert
ahogy nem
nem volt már ez sem
vetkőztem
készen lenni
azutánra
csak
ennyire telt
amikor
visszanéztél a
túlpartról

csak állt

*annyi erőm van, mint
két farkasnak
kétfarkasnyi erőm van
egyenlő vagyok
erőmben
két farkassal*

*a két farkas nem jött tovább
nem közeledett
csak állt szemben
velem*

Gandan

*ezért jöttem
ezért voltam
ahol
de még nem bírtam a súlyt
menekültem volna
vissza, magamba
azóta teljes az
egyedül, a teljesedés
hallgatása
azóta várok
nyűggel
lényi muszájban
mert az
idő
az idővel történt
valami, hogy
magadhoz húztad
figyelmem
a fal magasából lehúztad
és
szemedbe semmisülve
szemed nyársra szúrt
az idő nyílt fel
de
rá sem eszméltem még*

*vége volt
a vég mondatlan igéje volt
és igézet is
meglehet
ismertél
rám ismertél ott
közel a végtelen homokhoz
a levegő száraz ragyogását
október volt
bent
vajmécsek vonták magukhoz
fix pontok a sötétben, ahol
arcod volt a
közép*

lassul a kifelé

*lassul
a kifelé
nem kell visszavonni szót
tekintetet
az út kint és
bent között csupán
idő
(ami)
látni enged és
aztán csak a
látás, nem
sürges már
semmi dolog, mert
minden ott
benned, a
külső és
belső, a
csend közepe, a
vagyság
közép-léte
hordozlak
mint egy sámlit
vagy tehát
nem kell tenned
érte
(semmit)*

(ott)

*a helyemen voltam, és
éppen azért, mert
semmi, semmi racionális
oka nem volt, hogy
ott legyek. csak egy teljesen
föl nem fejthető belső
motívum vitt oda. ott
megéltem, átéltem a
nemkötődés, az
elengedés
szabadságát
helyemen
voltam
hely
nélkül*

szélfúttá

(Cangjang-gjaco után)

*vagyok, mint
szélfúttá madártoll
madár
toll
vagyok
szélfúttá
vagyok
toll, madaré
madár vagyok
itt
bent
magamban
itt bent még élhetsz
idézetekben
élhetsz hát
bent
belül*

*és vagyok
toll és madár
és szél
vagyok
szélfúttá madár
és
toll
(vagyok?)*

szépen

*hogy tegyelek le szépen
mint sosem volt terhet
enyhülést sem hozó
tevéssel, úgy mintha nem
lettél volna, hisz' nem
voltál egészen
tényleg
soha.
ez mindenünk*

úgy

*úgy ülök a vonaton
mindig ugyanazon
le-föl két
város között
intézni a dolgot
úgy ülök, mint
a világ végére
utolsó kalandra menő
utolsóóra
tisztá tudattal, az
útonlét
levés
valójával
egyhegyű értelemmel, amely
kikopott rég a
zajból, ami*

*megoldja magát a
sehol-lét
semmijében
mindig úgy ülök
két város között
a seholban függve
csak az első sírás maradt, a
sírás maradt, meg
a
vonat
a vonat
maradt
az
utolsó kaland
mindenig
kitartva
úgy ülök, és
nem mozdul
a
táj*